

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 4 lutego 2016 r. w sprawie T-247/14, Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 29 marca 2016 r. przez Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG

(Sprawa C-182/16 P)

(2016/C 296/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG (przedstawiciel: S. Labesius, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej; Salumificio Fratelli Beretta SpA

Żądania wnoszącego odwołanie

- częściowe uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej w zakresie, w jakim Sąd częściowo oddalił skargę wnoszącego odwołanie albo, tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd; oraz
- obciążenie drugiej strony postępowania oraz interwenienta kosztami postępowania przez Sądem, zaś drugiej strony postępowania kosztami postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie opiera się na naruszeniu przez Sąd prawa Unii w zakresie, w jakim Sąd naruszył w wyroku z dnia 4 lutego 2016 r. art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ⁽¹⁾ w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz art. 296 ust. 2 TFEU.

Ogólnie rzecz ujmując, Sąd popełnił błąd przy przeprowadzaniu oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, opierając się na zdolności odróżniającej wcześniejszego znaku towarowego „MINI WINI” oraz podobieństwie oznaczeń i towarów do objętego zgłoszeniem znaku towarowego „Stick MiniMINI ...”, również jeśli chodzi o niezależną zdolność odróżniającą elementu „MiniMINI” w ramach znaku objętego zgłoszeniem. Ponadto Sąd nie uwzględnił okoliczności, że na prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd wpływają również słabe z natury elementy znaku towarowego, jak również szczególne okoliczności związane z dystrybucją produktów, które wpływają na poziom uwagi właściwego kręgu odbiorców oraz jego skłonność do sprowadzania znaku towarowego do elementu, który mimo swojego słabo odróżniającego charakteru, dominuje wizualnie.

Dodatkowo Sąd naruszył prawo, ponieważ przyznanie, że dany element słowny ma charakter czysto opisowy, nie zmienia okoliczności, iż do celów oceny podobieństwa oznaczeń ów element można uznać za dominujący. Wyrok Sądu jest wynikiem przeinaczenia okoliczności faktycznych związanych z oceną dominujących elementów oznaczenia, jeśli chodzi o ich wielkość i umiejscowienie w ramach znaku towarowego objętego zgłoszeniem. Ponadto Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że oceny podobieństwa na płaszczyźnie wizualnej należy dokonywać w zależności od stopnia zdolności odróżniającej wizualnych elementów znaku towarowego objętego zgłoszeniem. Wreszcie zaskarżony wyrok nie został odpowiednio uzasadniony w zakresie, w jakim Sąd nie przedstawił uzasadnienia dotyczącego poziomu uwagi właściwego kręgu odbiorców rozpatrywanych towarów.

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 78, s. 1